נו.

ל) ברכות נא: פסחים קיד.,ב) שם זבחים לא., ג) [יומא

יח.], ד) [ע" בשבועות יב:], ד) [ע" מו"ט],

מוסף רש"י

מברד על היום. נהידוש

גורם ליין שיבא. כוס זה לא כא אלא בשכיל

שנת לקידוש (שם). וכבר

קדש היום. משקבל עליו לו מלאת הכוכנים, ועדיין יין לא בא. לשלחן, וכשם שקודם לכניסה

שתאמר. שאם אין יין לא מקדשין, והמקדש על הפת גם הוא במקום יין, וברכת הפת קודמת

שם). תדיר קודם. נפקל ן בסמכת זבחים מהאי

קרא דכתיב במוספין מלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד תעשו את

אלה. מלבד משמע לאחר

טונים, מנכז משמע נממו שהקרבתם התמיד תקריבו המוספין וקא דרשינן אשר

לעולת התמיד קרא יתירה למילף דבשביל שהוא תמיד הקדימה הכחוב, ומכאן אתה למד לכל התמידין

(שם). יום טוב הסמוך

לשבת. שנת שנתוך הרגל היו כל המשמרות

שוות בחילוק לחם הפנים וכן יו"ט הסמוך לשבת

בין מלפניה, שאין יכולים בין תנפניה, שנוץ יכונים לשוב בשבת למקומן, בין מלאחריה, על כרחן הן

מקדימין לבא מערב שבת,

שוות בחילוק לחם הפנים. שהרי על כרחן

הפנים. שהרי ענ כרמן שוחין שם והרי הוא כשנת שנתוך הרגל (יומא יח. חל להיות יום אחד להפסיק בינתים. או מלפניה, כגון שכלה

המועד בחמישי בשבת. או

מאחריה. שהתחיל המועד

להקדים לבא מלפני השבת, אינן שוות, אלא משמר המתעכב בשבת, בין שהוא

משמרות הרבה, נוטל שתי חלות והשאר מתחלקות

למשמר היולא ונכנס שומנו

משמר

אחד בין שהוא

לברכה (שם).

(ברכות

עשיו מג טוש"ע א"ח סימו מרמג סעיף א: שבת הלכה ו סמג עשין כט טוש"ע א"ח סימן :רעא סעיף י

לב ג'מיי פ"ד מהלי תמידין הלכה יב: לג ד מייי שם הלי יג: לד ה מיי שם הלי יב:

תורה אור השלם 1. חַלֶּק כְּחֵלֶק יֹאכֵלוּ לְבַּד מִמְנְּרָיוּ עַל הָאָבוֹת: דברים יח ח ַוְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תַאָפֶה בַּתַנור וְכָל נַעֲשָה תֵּאֶבֶּח בַּתֵּבְת וְעֵל מַחֲבַת לַפֹּהֵן הַמַּקְרִיב אֹתָה לוּ זִ ויקרא ז ט

רבינו חננאל (המשך) ואסיקנא כרב, הלכתא סוכה ואחר כך זמן. **מתני'** יום טוב הסמוך מלפניה [ומאחריה] וכו'. מאי לפניה ומאי לאחריה. פירוש יום טוב האחרון . שחל [להיות] בערב שבת זהו לפניה, ואם חל יום טוב הראשון להיות באחד בשבת זהו לאחריה. מאי טעמא כיון דהני לא סגי להו אלא דקדמי אתו, והני לא סגי להו דלא מעכבי, תקינו להו רבנן לחם הפנים. אבל יום טוב הראשון לפניה, יום טוב אחרון לאחריה : ושבת (ש)בתוך החג [נ״א היינו שבת שבתוך החג], ואנן בעינן שתהא שבת - , וכה לרגל ואינה מן הרגל [נ"א: ואנן בעינן סמוכה ואינה מז הרגלז. סמוכה האינה מן ההגקן, כיון שאי אפשר לבאין שלא יקדימו [ו]יבואו קודם השבת בזמז שהיא לפני הרגל. ואי שלא יתעכבו עד אחד בשבת בזמן שהוא אחר בשבת בומן שחוא אחו הרגל, תקנו חכמים לשאר משמרות לחלוק בלחם הפנים. ויש מי שאומר יום טוב סמוך לשבת מלפניה, כגון דמקלע יום טוב באחד בשבת. כל משמרות למיתיא מן מעל ןשבתא]. ומאחריה, כגון דמקלע יום טוב במעלי [שבתא], כל יום טוב ודהוא], דצריכיז משמרות לאתחורי עד בתר שבתא. תקינו להו רבנן לכל המשמרות לחלוק בלחם אחד להפסיק בינתים כו". (פיס׳) פי׳רוש אחד מימי (חל יום) [יום חול] להפסיק בין יום טוב לשבת וזהו בינתים כאשר פירש הנה והוא המביא לידי עיכוב. (כו') עד עיכוב. (כו׳) עד המתעכב נוטל (פי) שנים. המתעכב נוסא (פי) שנים. פי׳ כגון שחל יום טוב האחרון להיות בחמישי בשבת. ויש במשמרות ונמנעין מלצאת בערב שבת ומתאחרות וצריד (מה) [וזו] היא משמר המתעכב (כזה) ששנינו.

מלמוד לומר חלק כחלק. בתריה דההוא קרא דלעיל כתיב דאוקמא ברגל: חלק אכילה. שוה בכולן כחילוק עבודה דאתרבי לעיל [נה:] מובא בכל אות נפשו ושרת: ומאי אכילה. אינטריך לאשמועינן: אילימא אכילה דקרבנות. דשעירי חטאות וחזה ושוק: מהחם נפקא לכהן המקריב אוסה וגו'. מי שעובדה אוכלה וכיון דאתרבי לעבודה פשיטא דמיכל נמי אכלי: אלא לחם הפנים. אילטריך לרבויי שאין בו שום עבודת לחם שכבר נעשית עבודתו משבת שעברה: יכול אף חובות הכאום שלא מחמם הרגל ברגל. יהו זוכין בעבודתן ויחלותו: מ"ל לבד

תלמוד לומר יחלק כחלק יאכלו כחלק עבודה

עד כאן לא קאמרי ב"ה התם אלא שהיין גורם לקירוש שתאמר. תימה הא האמרי ב"ה דהיין תדיר וי"ל לא מטעם זה לחודיה קודמת לחובת היום דנימא מטעם זה יהדים זמן לסוכה ושמא אינו בא ליישב דברי רב אלא לפי דבריו בדין ולא לפי טעמי בית הלל:

והלכתא סוכה ואח"ב זמן. ולח חיישינן לסתם מתני׳ דקתני הילך מצה הילך חמץ א"נ חשיב נמי לחם הפנים חובת היום לף על פי שהם משבת שעברה: בולינא

כך חלק אכילה ומאי אכילה אילימא קרבנות מהתם נפקא ילכהן המקריב אותה לו תהיה אלא לחם הפנים יכול אף בחובות הבאות שלא מחמת הרגל ברגל ת"ל לבד ממכריו על האבות מה מכרו האבות זה לזה אני בשבתי ואתה בשבתך: בעצרת אומר לו הילך וכו': איתמר רב אמר אסוכה ואח"כ זמן רבה בר בר חנה אמר זמן ואחר כך סוכה רב אמר סוכה ואחר כך זמן חיובא דיומא עדיף רבה בר בר חנה אמר זמן ואחר כך סוכה תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם לימא רב ורבה בר בר חנה בפלוגתא דבית שמאי

ובית הלל קמיפלגי דת"ר #דברים שבין בית שמאי ובית הלל בסעודה בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כך מברך על היין ובית הלל אומרים מברך על היין ואָחֹר כך מברך על היום בית שמאי אומרים מברך על היום -ואח"כ מברך על היין שהיום גורם ליין שיבא וכבר קידש היום ועדיין יין לא בא ובִית הלל אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על היום שהיין גורם לקידושא שתאמר יד"א ברכת היין תדירה וברכת היום אינה תדירה תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם לימא רב דאמר כבית שמאי ורבה בר בר חגה דאמר כבית הלל אמר לך רב אנא דאמרי אפילו לבית הלל עד כאן לא קאמרִי בית הלל התם אלא שהיין גורם לקידושא שתאמר אבל הכא אי לאו זמן מי לא אמרינן סוכה ורבה בר בר חנה אמר לך אנא דאמרי אפילו לבית שמאי עד כאן לא אמרי בית שמאי התם אלא שהיום גורם ליין שיבא אבל הכא אי לאו סוכה מי לא אמרינן זמן תגן בעצרת אומר, לו הילך מצה הילך חמץ והא הכא דחמץ, עיקר ומצה מפל וקתני הילך מצה והילך חמץ תיובתא דרב אמר לך רב תנאי היא דתניא הילך מצה הילך חמץ אבא שאול אומר הילך חמץ הילך מצה ָדרש רב נחמן בר רב חסדא לא כדברי רב דאמר סוכה ואחר כך זמן אלא זמן ואחר כך סוכה ורב ששת בריה דרב אידי אמר סוכה ואאר כך זמן והלכתא סוכה ואחר כך זמן: משמר שזמנו קבוע [וכו'] ושאר קרבנות צבור: לאתויי מאי לאתויי פר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת קובנות צבור. לאונוי מאי לאונוי מאי לאתויי קייץ המזבח: בותבי' כוכבים: והוא מקריב את הכל: לאתויי מאי לאתויי קייץ המזבח: בותבי' יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין לאחריה היו כל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים יחל להיות יום אחד [להפסיק] בינתים משמר שזמנו קבוע היה גוְטל עשר חלות והְמתעכב נוטל שתים יובשאר ימות השנה הנכנם נומל שש והיוצא נומל שש רבי יהודה אומר הנכנם נומל שבע והיוצא נומל חמש הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין בדרום בילגה לעולם חולקת בדרום ומבעתה קבועה וחלונה סתומה: גמ' מאי מלפניה ומאי מלאחריה אילימא לפניה יום מוב ראשון לאחריה יום מוב אחרון היינו שבת שבתוך החג אלא לפניה יום טוב אחרון לאחריה יום טוב ראשון מ"ט כיון דהני מקרמי והני מאחרי תיקנו רבגן מילתא כי היכי דניכלו בהדי הדדי: חל יום אחד: והוי

ממכריו. חוץ ממה שמכרו אבות זה לזה: ומה מכרו אבות זה לזה. כלומר שהתנו ביניהם שיהו משמשיו כל אחד בשבתו קבוע: אני בשבתי ואתה בשבתך. ונדרים ונדבות וקרבנות לבור דאיתנהו בשאר ימות השנה והרי הן למשמר המשמש ליתנהו בכלל הרגל שלא יהו שוין בהן אלא למשמר שבאותו שבוע יהו כבשאר ימות השנה הלכך על כרחך לא אתרבו מחלק כחלק יאכלו אלא ממשמעותיה דקרא דבר כחלה שאין בו אלא אכילה והיינו לחם הפנים דאכילה אית ביה אבל עבודה לית ביה: סוכה ואח"ר ומן. מי שלא בירך שהחיינו בעשייתה שהיתה עשויה ועומדת ותניה בפרק לולב וערבה (לעיל דף מו.) כשנכנס לישב מברך שתים סוכה וזמן ואמר רב סוכה לימא ברישא והדר זמן: זמן סדיר. שנוהג בכל הרגלים: דברים שבין נ"ש ונ"ה נסעודה. דברים שנחלקו בהלכות סעודה: מברך על היום. כשמקדש בערבי שבתות קידוש היום תחילה ואחר כך ברכת היין: שהיום גורם ליין שיבח. שחם לא מפני קידוש לא היה נזקק לכום לפני סעודה: וכבר קדש היום. כלומר ועוד טעם אחר שקדש היום מאליו משחשיכה ועדיין יין לא בא לפניו: שהיין גורם לקידוש שתחמר. שאם לא היה לו יין לא היה מקדש בכדי והוא הדין נמי למקדש על הפת מקדים ברכת הפת מהאי טעמא שהפת במקום יין: לימא רב. דאמר חובת היום עדיפא מתדיר דאמר כבית שמאי: ורבה כב"ה. דאמרי תדיר עדיף: אלא שהיין גורם כו'. אי לאו דהאי מעמא נמי איכא משום תדיר לא הוו מהדמו ליה דחובת היום עדיפה: אי לאו סוכה. אי לאו ישיבת סוכה מי לא אמרינן זמן כגון

הולכי דרכים דפטורין מן הסוכה אומרין זמן בשביל המועד כמו בשאר רגלים: דחמן עיקר. שהוא חובה ליום: ומלה טפל. שהוא של שבת שעברה וקתני דפלגי מלה ברישא אלמא תדיר עדיף: פר העלם דבר של לבור. אם אירע בהן ברגל

שעברו עבירה בהוראת ב"ד: קיין

קבוע לחותה שבת (שם). רבינו חננאל

חלק כחלק יאכלו. השוה בין אכילה לעבודה, מה עבודה, פי׳ עבודה של אמורי הרגלים שאמרנו בה שכל המשמרות שוין בחילוקה (הן) [כן] חלק אכילת לחם הפנים כולן . לוקחין ממנו. ⁶⁾ (ובא בכל אות נפשו, אף אכילה כיוצא בה). והני מילי כיוצא בה). והני מיקי ברגלים, אבל בשאר ימות השנה, לבד ממכריו וגו', מה מכרו אבות זה לזה טה טכרו אבחז זה לזה אני בשבתי ואתה בשבתך, כל המשמרה זוכה בכל הקרבנות הבאות בשבתה. אתמר רב אמר סוכה ואחר כך זמן, פירוש מקדים י ומברך לישב בסוכה ואחו זמן, סבר חיובא . דיומא עדיף לאקדומה. רבה בר בר חנה אמר זמן ואחר כך סוכה, סבר תדיר קודם. ורב

משמר היוצא ומשמר הנכנס נוטל י' חלות,

א) נראה דחסר כאן איזה מיבות ול"ל כמו דבעבודה כולן חולקין בה דכמיב ובא בכל אות נפשו ושרת אף אכילה כיולא בה. ב) נראה דל"ל וס"ד דחלמודא דבחלוקת ב"ש וב"ה קמו בה רב וכו. ג) לדברי רבינו משמר הממעכב היינו משמר היוצא וטטל שמי חלות לבד מה שנוטל חלק כחלק בעשר חלות עם משמר הנכנס.

המובה. כשהוא בטל שכלתה הקטרת תמיד ואין מביא נדר ונדבה היו שופרות שם שנותנין בהם מעות כל מותרות השנויין בהש"ם בכל מקום

וכ"מ שאמרו ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה ומהן לוקחין עולות לקייך המזבח. ולשון קייך כאדם האוכל תאנים בקינוח סעודה":

מתבי' בין מלפניה בין מלאחריה. מפרש בגמרא שחל יו"ע לאחריה דלא הוי ליה שבח שבחוך החג ואפ"ה הואיל ולריכין להקדים ביאתן

מע"ש בשביל יו"ט שהרי בשבת לא יוכלו לבא חולקין בלחם הפנים וכן 🕫 אם חל שמיני לפניה בע"ש אע"פ שאין השבת בחוך

החג חולקין בו הואיל ולא יוכלו ללכת: **חל יום אחד להפסיק בינחים.** כגון שחל יו"ט ראשון בשני בשבת שהיו יכולין לבא באחד בשבת

והם קדמו ובאו מע"ש או שחל יו"ט האחרון בחמישי בשבת שהיו יכולין לילך מע"ש ונחעכבו שם בשבת כל המשמרות שנחעכבו אין נוטלין

אלא שתי חלות ומשמר שזמנו קבוע נוטל עשר וחולקין אותן בין משמר הנכנס למשמר היוצא כדרך כל שבחות השנה: הנכנס נוטל שבע. מפרש בגמרא שהמשמרות מתחלפות בשבת זו עובדת שחרית וזו עובדת ערבית כדאמרינן בגמרא בברייתא: הנכנסים חולקין ביניהם

בלפון. את המגיע לחלקן כדאמריגן בגמרא [ע"ב] כדי שיראו הנכנסין שהלפון עיקר שהרי קבעו הכתוב לשחיטת קדשי קדשים: והיולאים

חולקים בדרום. כדי שיראו שהן יוצאין והולכין להם לפיכך שינו מקומן אצל רוח שאינו עיקר: **בילגה**. שם המשמרה: **לעולם חולקת בדרום.**

ואפיי כשהיא נכנסת קנס הוא שקנסוה כדמפרש בגמרא (שם): וטבעהה קבועה. כ"ד טבעות היו בעזרה במקום בית המטבחיים כנגד עשרים

וארבע משמרות והיו נחונות באבני רלפה והטבעת פתוחה מלד אחד והופכה למעלה ומכנים לואר הבהמה לתוכה וחוזר והופך פתחה

לתוך הרצפה וטבעת של בילגה קבועה ואינה נהפכת כדי שתשתמש בשל אחרים וגנאי הוא לה: **וחלונה ססומה**. חלונות היו בבית

החליפות בעובי כותלי התאים שבלפונו של היכל ששם גונזין את סכיניהן כדתנן במסכת מדות (פ"ד משנה ז) וסתמו חלונה של בילגה: